

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/167/2018
Identifikačné číslo spisu:	3815204282
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Janka Cisárová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:3815204282.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Z. G., bývajúcej v K. X, zastúpenej JUDr. Matejom Váľentom, advokátom, so sídlom v Partizánskom, Jesenského 232, proti žalovanej S. S., bývajúcej v K. XXX, t. č. v K., J. N.. U. XXX/XX, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 4 C 115/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 8. marca 2018 sp. zn. 4 Co 101/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 6. decembra 2016 č. k. 4 C 115/2015-67 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia, že byt č. X nachádzajúci sa v k. ú. K., na prízemí bytového domu so súpisným číslom XXXXX vo vchode XX, postaveného na parc. č. XXXX/X spolu so spoluvlastníckym podielom vo výške 628/23364 spolu s podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu súp. č. XXXXX zapísaných v katastri nehnuteľností na Okresnom úrade Prievidza, odbor katastrálny na liste vlastníctva č. XXXX patrí do dedičstva po nebohej M. O., rod. V., nar. X. N. XXXX, zomrelej X. P. XXXX, resp. do dedičstva po nebohom Z. O., nar. X. N. XXXX, zomrelom X. S. XXXX; súčasne rozhodol o náhrade trov konania. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že 20. októbra 2005 bola uzatvorená Zaopatrovacia zmluva medzi M. O. ako prevodcom a oprávnenou z vecného bremena, žalovanou ako nadobúdateľom a povinnou z vecného bremena za účasti Z. O. ako oprávneného z vecného bremena. Účastníčka zaopatrovacej zmluvy M. O. zomrela X. P. XXXX a jediným dedičom zo zákona v druhej dedičskej skupine prichádzal v úvahu jej pozostalý manžel Z. O., ktorý ako zmluvná strana zomrel X. S. XXXX a ako zákonná dedička v prvej dedičskej skupine po jeho smrti prichádzala v úvahu jeho jediná dcéra Z. G.-žalobkyňa. Medzi stranami bola sporná platnosť, resp. neplatnosť Zaopatrovacej zmluvy. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalobkyňa mala naliehavý právny záujem na určovacej žalobe a po prejednaní veci konštatoval platnosť spornej zaopatrovacej zmluvy. Podľa názoru súdu prvej inštancie je predmetná zaopatrovacia zmluva nepomenovanou zmluvou uzatvorenou podľa § 51 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len

„Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), pretože zaopatrovacia zmluva ako obligračný zmluvný typ nie je v Občianskom zákonníku upravená. Vychádzajúc z obsahu zmluvy, mal za to, že daná zaopatrovacia zmluva v sebe obsahuje jednak dohodu o prevode nehnuteľnosti na žalovanú za doopatrovanie a jednak dohodu o zriadení vecného bremena spočívajúcu v práve bezplatného doživotného bývania v prevedenej nehnuteľnosti. Záväzok vzniknutý z dohody o prevode nehnuteľnosti za doopatrovanie bol podľa súdu prvej inštancie obsahom aj účelom najbližšie ku kúpnej zmluve, za ekvivalent kúpnej ceny bolo možné považovať doopatrenie prevodkyne a jej manžela žalovanou a preto túto časť zaopatrovacej zmluvy súd považoval za odplatnú zmluvu. Podľa súdu prvej inštancie v danej veci bolo potrebné zohľadniť aj morálny aspekt. V tejto súvislosti dokazovaním bolo zistené, že M. O. ako výlučná vlastníčka previedla predmetnú nehnuteľnosť na žalovanú za doopatrovanie nielen jej, ale aj Z. O.. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že vzťah M. O. a žalovanej nebol len formálny, ale bol vzájomný a intenzívny, keď M. O. pomáhala v starostlivosti rodičom žalovanej o žalovanú v čase jej detstva a ich vzťah pretrvával až do smrti M. O., pričom žalovaná pomáhala M. O. aj pred uzatvorením predmetnej zaopatrovacej zmluvy. K rozporným tvrdeniam žalobkyne, žalovanej a svedkyne I. A. k nestarostlivosti žalovanej o manželov O. súd dodal, že v prípade neplnenia záväzku poskytovať zaopatrovanie sa možno domáhať len riadneho plnenia zmluvy alebo jeho peňažného ekvivalentu, nie však neplatnosti. Právo a záväzok týkajúci sa zaopatrenia sa vzťahuje len na zmluvné strany, nie však na žalobkyňu, ktorá zmluvnou stranou nebola. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že predmetná zaopatrovacia zmluva nie je neplatným právnym úkonom, pretože svojim obsahom alebo účelom neodporuje zákonu, neobchádza ho, ani sa neprieči dobrým mravom. Po takomto vyhodnotení nemôže prevedená nehnuteľnosť patriť do dedičstva po M. O., pretože nebola vlastníkom v čase jej smrti. Žalobu preto ako nedôvodnú zamietol.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 8. marca 2018 sp. zn. 4 Co 101/2017 ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Stotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie aj s jeho odôvodnením. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že predmetná zaopatrovacia zmluva je nepomenovanou zmluvou uzatvorenou podľa § 51 OZ. Poukázal na to, že pri výklade právneho úkonu je najdôležitejšie zistiť skutočnú vôľu konajúceho subjektu, pričom v prípade pochybností sa má právny úkon vykladať tak, aby právny úkon mohol zostať v platnosti. M. O., ako výlučná vlastníčka bytu, neprejavila v predmetnej zaopatrovacej zmluve vôľu bezplatne darovať žalovanej predmet prevodu, keď medzi zmluvnými stranami bol dojednaný prevod nehnuteľnosti za doopatrovanie, pričom táto časť zmluvy má odplatný charakter. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že predmetná zaopatrovacia zmluva obsahuje jednak dohodu o prevode predmetnej nehnuteľnosti na žalovanú za doopatrovanie a jednak dohodu o zriadení vecného bremena spočívajúcu v práve bezplatného doživotného bývania v predmetnej nehnuteľnosti v prospech M. a Z. O.. Zdôraznil, že Občiansky zákonník v ustanovení § 132 umožňuje nadobudnúť vlastnícke právo k veci i na základe inomínatnej zmluvy. So záverom súdu prvej inštancie, že záväzok vzniknutý z dohody o prevode nehnuteľnosti za doopatrovanie je obsahom a účelom najbližšie ku kúpnej zmluve, sa odvolací súd nestotožnil a v tomto smere dal za pravdu žalobkyňi, že kúpna cena musí byť určitá, resp. kedykoľvek v budúcnosti presne určiteľná. V danom prípade zo zaopatrovacej zmluvy absolútne nemožno určiť, aká vysoká je kúpna cena. Táto skutočnosť však nemala vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd ďalej poukázal na to, že zmluvné strany uzatvorili v zaopatrovacej zmluve dve zmluvy - nepomenovanú zmluvu a zmluvu o zriadení vecného bremena, pričom tieto oba právne úkony nie sú vzájomne podmienené a je ich možné navzájom oddeliť; sú spôsobilé samostatnej existencii. Predmetná zaopatrovacia zmluva nikdy nemala obsahové náležitosti darovacej zmluvy tak, ako to tvrdila žalobkyňa. K odvolacej námietke žalobkyne, že v obdobnej veci rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 24. februára 2011 sp. zn. 3 Cdo 302/2009 uviedol, že neobstojí, nakoľko predmetom tohto konania bolo posúdenie platnosti darovacej zaopatrovacej zmluvy, v ktorej boli účastníci označení ako „darca“ a „obdarovaný“, čo zakladá rozdielnú situáciu ako prejednávajúca vec, kde zaopatrovacia zmluva nemá obsahové náležitosti darovacej zmluvy. Za daných okolností odvolací súd uzavrel, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a odvolacie námietky žalobkyne nedôvodné.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Uplatnila dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) bez konkretizácie jedného z písmen v danom odseku zákonného ustanovenia. Podľa jej právneho názoru nemohlo v spornej zaopatrovacej zmluve ísť o inomínatnú zmluvu, nakoľko obsahuje rozpornú vôľu M. O., a to formuláciou „bezplatne previesť...za doopatrovanie“. Úmyslom zmluvných strán bol bezodplatný prevod nehnuteľnosti, nie odplatný. Z jazykového vyjadrenia zaopatrovacej zmluvy od seba nie je možné oddeliť časť zmluvy obsahujúcej dojednanie o darovaní od tej, ktorej účelom bolo dojsť k podmienky zaopatrenia. Aj keď zaopatrovacia zmluva zmluvné strany neoznačuje ako daryňa a obdarovaná, z obsahu zmluvy je podľa žalobkyne nepochybné, že ide o darovaciu zmluvu a preto je potrebné subsumovať jej obsah pod príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka v súlade s § 853 ods. 1 OZ. Podľa jej názoru predmetnú zaopatrovaciu zmluvu s takým obsahom, s ktorým bola podpísaná, nemožno považovať za platný právny úkon, keďže záväzky oboch strán zmluvy sú vzájomne podmienené a v dôsledku toho nie je možné oddeliť od seba časť zmluvy obsahujúcej dojednanie o darovaní od tej, ktorej účelom bolo dojsť k podmienky zaopatrenia manželov O. žalovanou. Svoj právny názor žalobkyňa podoprela rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2011 sp. zn. 3 Cdo 302/2009, podľa ktorého „Bezplatnosť darovacej zmluvy, ako bolo už vyššie uvedené, je splnená vtedy, ak obdarovanému nevzniká nijaká právna povinnosť poskytnúť za dar majetkovú hodnotu vyjadriteľnú v peniazoch; táto podmienka platnosti darovacej zmluvy však v danom prípade nebola naplnená. Z článku IV. darovacej zmluvy zaopatrovacej totiž nepochybne vyplýva, že plnenia, ku ktorým sa žalovaný v tomto bode zaviazal, majú nepochybne majetkovú hodnotu, ktorá je vyjadriteľná v peniazoch. Záväzky žalovaného obsiahnuté v tomto bode uvedenej zmluvy - umožniť darcovi bezplatné a neobmedzené užívanie predmetných nehnuteľností, poskytovať darcovi až do jeho smrti potrebné zaopatrenie, t. j. stravu, pranie a žehlenie bielizne, upratovanie, ošetrovanie, privolanie lekárskej pomoci, ako aj prípadný odvoz k lekárovi a zabezpečiť udržiavanie nehnuteľností v potrebnej miere s tým, že náklady spojené s údržbou a opravami nehnuteľností bude znášať obdarovaný - nepochybne predstavujú formu protiplnenia, keď ich prostredníctvom sa darcovi malo od žalovaného dostať majetkového ekvivalentu darovaných nehnuteľností. Nakoľko v danom prípade absentuje jedna z podstatných náležitostí darovacej zmluvy stanovená v § 628 ods. 1 Občianskeho zákonníka - bezplatnosť prenechania daru - odvolací súd dospel k správne právnemu záveru, že darovacia zmluva zaopatrovacia uzavretá 8. augusta 1997 medzi K. D. st. a žalovaným je neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka) a z toho dôvodu je žaloba o určenie práva spoluvlastníctva K. D. st. (poručiť) k času jeho smrti dôvodná, keďže takáto (neplatná) zmluva neprivedla (ani nemohla privodiť) zamýšľané účinky prevodu vlastníckeho práva na žalovaného.“ V dovolaní citovala aj ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (4 Sžo 62/2008, 6 Cdo 323/2013, 3 Sžf 30/2010, 1 Cdo 83/2007, 5 Cdo 208/2010) bez príslušnej argumentácie vo vzťahu ich aplikácie v prejednávanej veci. Na základe uvedeného navrhol, aby bolo zrušené dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátená na ďalšie konanie, prípadne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátená na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolený súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Dovolenie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolenie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania v CSP nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti dovolania - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

10. V uvedenom prípade vyvodzovala dovolateľka prípustnosť dovolania vo veci samej z § 421 ods. 1 CSP, avšak bez konkretizácie jedného z písmen v danom odseku. S ohľadom na posúdenie dovolania podľa obsahu dovolací súd vyhodnotil, že vzhľadom na predostrený právny názor dovolateľky v dovolaní a následné poukázanie na existujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, dovolateľka namietala odklon od ustálenej rozhodovacej praxe t. j. dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

11. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP.

15. Pre všetky procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku v dovolaní zadefinuje a špecifikuje. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Musí ísť o právnu otázku, ktorú dovolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Samotné polemizovanie

dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver dovolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

16. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolať: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

17. Pokiaľ v prejednávanej veci dovolací súd z obsahu dovolania pre absenciu riadneho určenia dovolacieho dôvodu vyhodnotil, že dovolaťka prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, tak v tejto súvislosti dovolací súd konštatuje, že prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia riadne nešpecifikovala v zmysle kvalitatívnych požiadaviek (viď. bod 15. a 16. tohto odôvodnenia), pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom nešpecifikovala (konkrétnu) právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uvedeným spôsobom ani neuviedla, ako ju riešil odvolací súd, a taktiež neuviedla, ako mala byť (konkrétna) právna otázka správne riešená. Žalobkyňou podané dovolanie bez konkretizácie právnej otázky de facto predstavuje iba polemiku a jednoduché spochybňovanie správnosti právneho posúdenia veci ako odvolacím súdom, tak aj súdom prvej inštancie, a javí sa z toho dôvodu len ako vyjadrenie nesúhlasného právneho názoru k rozhodnutiu odvolacieho súdu strany, ktorá bola v konaní neúspešná. Pozornosti dovolacieho súdu neunikol ani ten fakt, že dovolanie žalobkyne predstavuje po obsahovej stránke iba kozmeticky upravenú verziu odvolania, ktoré dovolaťka podala voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti upriamuje dovolací súd pozornosť na bod 6. tohto uznesenia, teda to, že dovolanie nemôže byť v systéme opravných prostriedkov ponímané ako „druhé odvolanie“. V závere dovolania citované rozhodnutia dovolacieho súdu (4 Sžo 62/2008, 6 Cdo 323/2013, 3 Sžf 30/2010, 1 Cdo 83/2007, 5 Cdo 208/2010) nebolo z obsahového hľadiska možné zaradiť pod uplatnený (či skôr dovolacím súdom vyvedený) dovolací dôvod a pre úplnú absenciu akejkoľvek argumentácie žalobkyne k ich spojitosti s preskúmanou vecou dovolací súd dospel k záveru, že nezakladajú ani žiadny iný dovolací dôvod podľa CSP. S ohľadom na zistené skutočnosti dovolací súd konštatuje, že dovolanie nespĺňa požadované kvalifikačné kritéria, aby bolo spôsobilé založiť prípustnosť dovolania a umožniť dovolaciemu súdu meritórny dovolací prieskum napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

18. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

19. Dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.